

Kapitola 5 Pátrání po stopách

V knihovně Kouzelnické univerzity panoval skvostný klid. Byl čas oběda a všichni magistři seděli společně v malé jídelně, kde si pochutnávali na Corindině knedlíčkové polévce. Haniše taky kručelo v žaludku, ale nevšímala si toho. V této chvíli pociťovala jen hlad po vědění.

Procházela kolem regálů plných knih, pohledem přejížděla po jejich titulech a přála si, aby tu mohla zůstat déle a všechny si je přečíst. Ale jako dívka tu podle názoru kouzelníků nemá co pohledávat. Proto musí být obezřetná. Kdyby ji tady některý z nich načapal, vyhodil by ji na chodbu – stejně jako Flecka, který ťapal za ní.

Bylinkářství, duchologie, nápoje lásky s citronovou příchutí, nápoje lásky bez citronové příchutě – kráčela kolem

regálů pořád dál. Už je to dávno, kdy v knihovně naposledy zabrousila do míst, kam měla namířeno teď. Ale moc dobře si pamatovala, kudy jít. Hned za knihami o historii magie musí být uloženy tlusté knihy o zneviditelnování, mnohostránkové zaprášené svazky plné tajných formulí, pomocí nichž je možné cokoli a kohokoliv nechat zdánlivě zmizet.

„To budeš koukat,“ pošeptala Fleckovi. „Takové knihy jsi zaručeně ještě *nikdy* neviděl.“

Dráček zaňafal a zdálo se, že ho mnohem víc zajímají částečky prachu tančící vzduchem ve slunečním světle.

Po několika krocích byla u cíle, v patrně nejdlejší části celé knihovny. Přestože venku byl jasný slunečný den, do těchto míst světlo téměř nedosáhlo, protože nejbližší okno, jen o málo větší než poloviční trpaslík, bylo složené z barevných sklíček. V rohu stál masivní stůl z tmavého dřeva a u něj židle ze stejného materiálu. Jinak tu byly jen prázdné police, holá podlaha a klenutý strop.

Je na správném místě.

Ještě jednou se obezřetně rozhlédla a natahovala uši. Jsou tady s Fleckem doopravdy sami? Vypadalo to, že ano. „Hledám knihu *O vyšším umění mizení* od magistra Kuniberta Barvoslepého,“ pronesla směrem ke zdi. „Prosím pěkně.“

Nestalo se nic. Fleck k dívce tázavě vzhlédl.